

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மஹாராஜா துறவுமுலம்.

பாயிரம்.

அமரர்கள் பரவுந் திருமுது குன்றி விக்கோலம்
 பரவல் லாழத்துப் பள்ளையைச் சிகரித் தோட்டி
 குமரசற் குருவை யமிகிரி ராஜ கையாட்டி
 குமாரியாம் பெரியநா யகியை 96 மி
 முமலமு மொருங்கே யகற்றிடு முக்கண்
 முதல்வனைச் சாந்தநா யகனை
 நமதெணப் படியே முடிந்திடத் தினமு
 றிதைஞ் சிவாழ்த் திடுவாம்.

1

7553

R65(KOV)

வேறு

லக்கோ டிரண்டெவான் ஓதாண்
 லக மூன்று விழிதரிசிற் றேறும்
 துய்ய வலு தன்மதமுந்
 துலங்க வருமொண் பிடியுலக வணல்களை
 முய்ய வுதவு மொருகளிற்றை
 யுலவா விருத்த சைலத்தில்
 உடமம் பரவு மாழத்து

வாழைந் தரனை மனந்னைவாம்,

2

மஹாராஜா துறவு.

வேறு.

இருட்கலி வலியின் ஞானநன் னெறிசு

ளிறுத்துயிர் கொடுநெறி மேலி

மருட்கொடு கலங்கா வதைந்வி யென்றும்

வந்தணு காப்பது தன்னிற்

மெருட்சத்தி கருணை யுருவதாய் நின்று

தெளிவிக்கு மிறைவிபெங் குருவோர்

அருட்கடல் பெரிய நாய்கி யுலகுச்

கனைமுதல் வியைப்பணிந் திடுவாம்.

3

திங்களார் சடையிற் கங்கைநீர் துளிப்பத்

திருந்திழை யுமையுளங் களிப்பப்

பொங்கரா வொடுநற் புலிமுனி வர்சுண்மால்

போதய னமரர்கள் போற்றத்

துங்கநான் மறைக டித்திட வைந்து

தொழில்விரிந் திடப்பொது வதனிற்

செங்கழ லதிர நடஞ்செயும் பொருளைத்

தினம்பணிந் திடரொழித் திடுவாம்.

4

வேறு.

அருளுருவா யுயிர்கடமக் கண்ணை யாகி

யஞ்ஞானந் துணையுற்றி யமல மாகி

மருளிலதாய் மெய்ஞ்ஞான மாகு முத்தி

ராய்த்திடல்வ காத்தருளி வாளுே ரேத்த

இருந்செடிலை யினிருயிருங் கழல்க ளார்ப்ப

விறைபுரியுந் திருநடத்தார் களித்து வாழுந்

தெருண்மருவு மறைநான்கும் பரவுந் தில்லை

சிவகாம சுந்தர்யைச் சிந்தை செய்வாம்.

5

8-2 R65(KOV)

மஹாராஜா துறவு.

வேறு

செக்கர் போன்றொளிர் முக்கட் சிலம்பினையார்
மிக் பேரருள் வேலையை யோர்கொம்பாற்
தற்க வண்பர்க் குதவுந் தருவினை
இக்க தைநிறை வேற விறைஞ்சுவாம்.

6

வேறு.

செக்கர் கரிய கூந்தற் கனிமொழித் துவர்வாய்த் தெய்வப்
பிடிதனக் கோட்டால் வள்ளிப் பெண்கொடி படருஞ் செய்ய
பிடிபிடிபுகழ் புயமாம் சூன்றிற் பாயுந் கமுநீர் நீபமாய் [வாம்
மடலவழிச் செழுந்தார்ச் செவ்வேண் மலரடி வணக்கஞ் செய்வார்

வேறு.

வண்ணோ யலங்கன் மாயவன் மலர்மேல்
வதிந்தான் முகன்மறை யறியாத்
தொண்டைவாய்க் கெண்டை விழிக்கழை மொழியொண்
டிடியிடை யுமையையோ ரிடத்திற்
கொண்டகோ னுருளப் பொருளெனக் கருதித்
குலவிய சாதனைத் தரித்து
மண்டிய வடியார் யாவர்மற் தவர்தான்
மனத்தினுஞ் சிரத்தினும் வைப்பாம்.

வேறு.

சகராதம் வலியையுந் தடந்தி ரைக்கட

லகலமும் பின்புளோ ரதழி லஞ்சிதான்

புகழற விளக்கலே போல விச்செயு

டகைதரு கலைஞர் நூ ற்னைவி ளக்குமால்.

9

திங்கனொண் கலிகைத் திகிரியந் திணிதோட்

டிகழ்குடற் றுனெமா ராஜ

னங்கண்மா நிலத்திற் றுறந்துவி டடைந்த

வரியவிக் காதையைத் தமிழா

விக்ஞமா தவத்தோ ரிசையுமென் றிசைப்ப

விசைத்தனன் வீடுறக் கேட்டோர்

கொங்கலிழ் பொழில்சூழ் பழமலை யுறையுந்

குமாரதே வென்னுமா முனியே.

10

வேறு.

சிவன்றிரு வருவா மைந்து சின்மய வெழுத்தும் வாழி

சுவந்தரு நீறும் வாழி நயனான் மணியும் வாழி

சவின்றருங் குமார தேவன் கழலிணை யிரண்டும் வாழி

பவன்றிரு வடியார் தம்மோ டாருயிர னைத்தும் வாழி.

பாயிரம் முற்றிற்று.

நூல்.

தருக்கினர் னைமி சாரணி யத்திற்

றங்கிய முனிவர்கள் சூதன்

வரப்பணிந் தேத்திக் கதைதன்பற் பலவா

வகுத்துரைத் தனைமஹா ராஜன்

யிருக்கதை யெங்கட் குரைத்திலை யதூர்

செப்பெனச் சுருதியிற் சொல்லுஞ்

சுருக்கமில் காதை யிதுவெனத் தொகுத்துத்

தோமறக் கேண்மினென் றுரைக்கும்.

12

குழைத்ததன் சினைத்தே மாவெனன் கனித்தேன்

குலவிய பவலினற் பலத்தேன்

றழைத்திடு கதலிப் பழமுதத் திடுதேன்

ருன்றிரண் டிலஞ்சியிற் றதும்பி

விழுத்தகு வயலிற் பாய்தர விளையு

மிகுரு ணடகே சந்தா

னிழைத்தநற் றவத்தா லுயிரெலாம் புரந்தன்

கிருந்தர சாளுமோர் குரிசில்.

13

வேறு

மஞ்சம் ரிஞ்சிசூழ் மாபு ரத்திருந்

தெஞ்சலி லெண்டிசை யிறைவர் தாடொழித்

தஞ்சமென் றடைந்தவர் தம்மைக் காத்திகல்

வஞ்சகர்க் காய்மஹா ராஜ மன்னனே,

14

மஹாராஜா துறவு

வேறு

தருநிழலரசு வைகுரு சதமகன்

நிருவின் மிக்கா

னுருவின் மதனின் மிக்கா

பலத்த தோளான்

செருவின் லரியே நன்னான் நேருடு

ஒமிறும் பாட

முருகுடைத் தொழுகுத் தாரான் மூவுல

களிக்கும் வேலான்,

15

வேறு

அரசர்வந் திடுதிறை யளக்கு முன்றிலான்

முரசுக் ளனுதின முழங்கு மன்றலான்

கரைபொரு திரையெறி கடலத் தானையான்

அருவரை மாப்பினுன் யாளி மொயம்பினுன்

16

அரசர்தம் முடியுரு தவிருந் தாளினுன்

எரிதவழ் திகிரியை யேந்துத் தோளினுன்

மருவலர் வலியினை மாற்றும் வாளினுன்

தருநிதித் கொடையினுன் தருக்கு நாளினே,

17

வேறு

கவரியோ டால வட்டங் காரிகை

யார்கள் வீசப்

பவளவா யரம்பை யன்றார் பாகடை

யுதவ முத்தத்

தவளவா ணகையார் கீதத் தனிநட்டு

செய்ய நின்று

குலவய மன்னர் போற்றக் குரைகடற்

ருனை குழி,

18

மஹாராஜா துறவு.

சுருதிமலையொழியாத மலையே

இந்திர னுல யம்போ லிலங்கிய

மண்ட பத்தில்

சந்தா மிருச ராஜன் சுமந்தபு

வணையின் மீது

வந்திருந் தவனி தன்னை மனுநெறி

முனையிற் காத்தே

யந்தமில் போகத் துய்த்தங் கிருந்திடு

மாசர் கோமரன்

19

தாம்புடைப் பிறையெ யிற்றுத் துத்தியீ

ராயி ரந்தோட்

பாம்பினுற் பரிக்க லுற்ற பாரினேப்

பரிக்கப் பின்னர்

மேம்படு புதல்வர் நந்தம் வீறுடை

வயிற்றில் லென்று

தேம்படு தெரியன் மாப்பன் சிந்தையா

குலங்க ளுற்றான்.

20

கங்கையே முதலா மிக்க கடவுண்மா

நதியிற் றேயுய்த்தும்

சனன்மா றிங்கட் பவளவார்

சடையான் நன்னை

அங்கையாற் பூசை செய்து மதிதிகட்

களித்துத் தீயில்

பொங்குமா குதிக ளீந்தும் பூவலம்

வந்துத் தேவர்,

21

ஆலையஞ் சாலையக்கி ராரந்
தனவனங்கள்
கோலமா நிலஞ்சி கூபந் குளம்பல
செய்து மீரெட்
டேலுமா தானத் தோடே யிரனிய
முதலீ ரைந்து
சாலந் ருன மீந்துத் தருமமெண்
ணுன்கு செய்தும்,

22

தவம்பல புரிந்து வேந்தன் றனையினப்
பூத்த பின்னர்
பவந்தனைத் துடைத்தேன் மேலாம் பரமந்
பதமு முண்டென்
றுவந்துசா தககன் மத்தோ டொழிவறு
கரும மெல்லாம்
நவந்தரச் செய்துநாம் நன்மஹா
ராஜ னென்றே,

23

வேறு.

வேத நீதியிற் கூறி வியன்ற
ஓத வெண்ணெண் கலையு முணர்ந்துவித்
தேத மற்ற குரவற் கிரணியம்
போது மென்னப் பொழிந்தனன் கொண்டல்போல்.

கொடிநெ ருக்கும் கொடிஞ்சியந் தேர்பரி
கடம லிந்த கயமொண் சிலிகையிப்
படியி லுரரப்பயிற்றுவித் தாசிலா
வடிவி லங்கும கற்கு மணஞ்செய்வான்.

25

மடங்க லன்ன பலமுள்ள மாமன்னன்
இடங்கொ ளெண்ணெழு தேசத் திறைவர்க்கும்
முடங்கல் போக்கினன் கண்டு முடிமன்னர்
தடங்கொள் சேனைகள் சூழ்வரச் சார்ந்தனர்.

வேறு.

வடிகொள்வெண் சுதையாற் பித்திகை தீற்றி
வானுற மணிக்கொடி நிரைத்துக்
கடிநறுஞ் சார்தந் குங்குமத் தன்னுற
கமழ்தர மறுகெலா மெழுதிப்
பொடிக்கொள்சின் தூரத்தாற் கோலமே புனைந்து
பூமலர் பொரிநனி சிதறிக்
கொடிக்கொண்பு தெயின்மேன் மாடமொண் கிகரி
கோதறப் புதுக்கியே குலவழி

27

வேறு

கதலியுங் கழுகு நட்கே காவனா
மலங்க ரித்துப்
புதியதோ ரணங்கள் கட்டிப் பொற்குடஞ்
செரித்துத் தீபம்
இதமுற வெங்கும் வைத்தே யிந்திர
நகரம் போல
மதுமலர்த் தாம நாற்றி மாபுரி
யலங்க ரித்தார்.

28

வேறு.

வீல்ல வங்குகை வேந்தர் மரபினில்
நல்ல சாமுத் திரிகநா னன்கதாச்
சொல்ல லக்கணத் தோடு துரிசிலா
முல்லை மாலை முருகு விரியவே.

29

வேறு

மூவுல கதனி லுள்ள முகிழ்முலைச்
கருங்கட் செவ்வாய்ப்
பாவைய ரொழிலிற் போதன் பகுத்தெடுத்த
துயிரோ டேய
ஓவியந் தீட்டி னானென் றலகினி
லுரைக்கச் செய்ய
பூவுறை திருவி ரும்பும் பொற்புட
னவத ரித்தே.

30

வேறு

இலங்கிய வாலொண் டளிர்க்குழத் தினிய
விருதனக் கோங்கணை யரும்பி
நலங்கிள ராம்பல் குமிழிரு குவளை
நண்ணுசெஞ் சரோருகம் பூத்துத்
தலங்கிய புயலைச் சமந்திரு தளர்
ரோமிலா மின்னென துடங்கிப்
பலந்தரப் பட ருங்கொடியினை வேதப்
பண்பின் மன் றல்செய் வித்தே.

31

வேறு.

அருத்தி கணவன் முதன்முனி வாரக்
ளருமறைக் கிழவர்க டம்மால்
பொருந்திய கங்கை பூம்புன லாட்டிப்
பொன்னவ முணிகளாற் குயின்ற
விரிந்திடு மடங்கன மென்றவி சேற்றி
மிளிர்நவ மணிமுடி கவித்துப்
பருத்தடர் வேலான் பௌவமார் புலியைப்
பரியெனத் தோன்றல்பா லளித்தான்.

32

சேரகமே யின்றி யிருந்தனன் வேந்தன்
ரேன்றலும் பர்பொது நீக்கி
ஏகமாய்ச் செங்கோ லெங்கணுஞ் செல்ல
வெண்டிசை விசயமுஞ் செய்தே
மர்க்கா டென்னப் போகமே துய்த்து
மடந்தையோ டிருந்தன னென்றான்
விரைகவே லவன்பி டென்செய்தா னென்ன
மறையவர்க் குயர்முனி வகுக்கும்.

33

மனைவியுந் தானு மோர்நினை வாகி
மாறுபா டின்றியோர் காலும்
தனைபுணர் யோகி தந்தைதாய் கடவு
டங்களை யனுதின மிறைஞ்சி
அனையவ ருரைத்த நெறிதனி னடந்து
மருத்தங்கண் மனதினிற் றரித்தும்
வினையம துடனே நான்முறை யவரை
வினவியுஞ் சிலபகல் போக்கி.

34

தனியிட மதனி லிருந்திரு வர்களுந்

தங்களிற் ருமுணர்ந்து சாவித்

துனிசெய்மா மாயைப் பிறப்பது நீங்கிச்

சுகமதை யடைந்தனு தினமும்

இனிமைய தாக விருக்கலா ஞானத்

தென்மெணி ஞானிகட் சார்ந்து

நனியவர் பாத பூசனை புரிந்து

நாடொறும் வினவினர் நன்றாய்.

35

இருவரி லரசன் நனக்கறி வோங்க

விருவகைச் சார்வையு மகற்றிக்

கருவுடற் காவ நனையுங்கை விடுத்துக்

கருத்தசை யாதுமெய் யுணர்வை

மருவிடி லகப்பற் றற்றுமேல் வீடு

வாய்த்திடு மதற்குமெய்ஞ் ஞானக்

குருவரு ளின்றி விளங்கிடா தெனவே

கொண்டனன் மனத்தினிற் றுணிலே.

36

மனைதனி லாசை பொருந்தியே கின்று

மகிமையின் ஞானியா மெனவே

தனையிக மதிப்போன் நன்னேவந் தொருவன்

றந்திடு ஞானமென் றிரந்து

வினவன்மட் டையினைப் பருகுவோன் நன்னே

வேண்டித்தென் னம்பழத் தனைய

இனம்பணித் திரிவோன் புத்திபோன் மெனவே

யியம்புவர் முற்றுணர் பெரியோர்.

வேதவா கமசாத் திரபுரா ணங்கள்

விளங்கவே கற்றுணர்ந் தவற்றைத்

திதற வெவர்க்குந் தெளிவுற வோதிச்

செப்பிய வந்நெறி யதனிற்

சாதக மிலாத குருவினை யொருவன்

ருனடைந் தானந்தம் வினவல்

எதமாங் கமுதை தன்னேக்குந் குமத்தி

னியல்புகேட் டிடுதல்போன் மென்றே,

38

சேவர்க ளிடத்தி லருள்சிவ பத்தி

திருந்திய துறவுமெய்ஞ் ஞானம்

ஆவதோர் வடிவாம் வேதமா முனியை

யமலவா ரணியத்தி லடைந்தே

தேவர்க டேவே துன்பமோர் காலுஞ்

சென்றிடா முத்திதா னெய்திச்

சாவதும் பிறப்பு நீங்குமோர் நெறியைச்

சாற்றெனத் தாழ்ந்திட முனிவன்.

39

இருவகைச் சார்வாம் புறப்பற்றை நீக்கி

யிச்சையின் மீட்டதி ளினைவு

நீக்கி மொருவியே யுடற்கா வலையுங்கை விடுத்தே

யுட்கர ணங்கள்வா தனையும

குருவரு ணெறியே யொடுக்கிடிவ் வீடுந்

கூடுந்தா னுகவே பவத்தின்

கருவழிந் திடுமிந் நெறியைநீ விரைவிற்

கைக்கொண்ட செல்வென வுரைத்தான்

40

அச்செறி குருவா லைமும் திரிவு
மகன்றிடத் துணிவ தாக்கேட்டு
முன்னெறி யான வரசியற் கையினின்
முயன்றனன் சிறி தூர் லொருநாட்
பின்னெறி யதனை நினைத்தனை வரையும்
பெயர்ந்திட விடைசொடுத்தரசன்
மன்னெறிக் கோல மகன்றத்தப் புரத்தில்
வதிந்தன லொருவனுய்த் தனித்தே.

41

அரசர்க ளமைச்சர் புரோகிதர் பெரியோ
ரனைவரு மவ்விடத் தேகி
அரசனை நோக்கி நித்திய கரும
மகன்றுவா ளாவிருந் திடுதல்
அரசிலக் கணமன் றெனவவர் வேண்ட
வவர்களை நோக்கியே வேந்தன்
அரசியற் கையினை வேண்டல னென்னே
யறியவே வேண்டின னன்றே.

42

ஆண்டதோ ரரசு தனிலும்போ சுத்து
மாசையற் றேனினி வேண்டேன்,
மரண்டதோர் வனத்தி லொருவனுய்த் தனித்தே
மனத்தசை வறுத்துவிட்டடைவேன்
பூண்டவென் மனயிங் கினித்திரும் பாது
போகத்தைப் பொருளென வெண்ணி
வேண்டல னீங்க ளரசனா வேறே
விதித்துக்கொ ளுங்களென் றுரைத்தான். 43

ஆதியி னினது தாதையு நீனையே
யரசினி னிளமையிற் குட்டத்
திதின் றி யுனது புயவலி மையினிற்
செகமதைத் தாங்கினே யினிமேல்
நீதியி னுரிய மதியினு தரவி
னின்னைப்போ லொருவர்மற் றுளரோ
ஈதியற் கையதன் றிவ்வுட லுடனே
யிச்செல்வ மன்றிவே றுளதோ.

44

அலதநீ யேகி னவனியுங் காப்பற்
றவத்திலே யலைந்தி டெயாரும்
சலனம துறவே மித்தகை யெமரை
தவிக்கவிட் டேகுதல் கடனன்
நிலகிட் டெமக்கி தருளென மைமச்ச
நியம்பிட ரரசனும் பார்த்தே
உலகமெய் யெனவெண் ணுறுமதி யுடையோர்க்
குரைப்பினு முணர்வுதி யாதால்.

45

இவ்வர சியற்கையற் பம்பற் றிதனா
லெய்துந் துன்பி னுக்களவின்
றவகை யதனை யுசயிங் மையின
லெனிகலிர் நீங்களின் பென்றே
எவ்வகை நீனைநீ ரினியெக்கா லுங்கட்
கீதன்ப மலதெனத் தோன்றும்
ஒவ்வமற் றிதனுக் கூகமே தோன்ற
துங்களுக் குலகயு குதிக்கும்.

46

என்றுமற் றனேக மாவிரித் தரசு

னெடுத்தமைச் சர்கடமக் கியம்பி

ரின்றுபின் னவரை நிலுமென ரிறுத்தி

ரிதிதுனும் பொன்மனை விடுத்தே

சென்றுபின் னகர வீதியி னடக்கத்

திரண்டனை வர்களும்பின் றொடர்ந்து

வன்றுய ரடைந்து வாடியே மெலிந்து

வாரியி னேசையி னழுதார்.

47

என்றுமற் றுயர்ப்பு உண்டென யவரின்

அவரவர் வினையி னவரவர் வருவா

ரவரவர் வினையள வுக்கே

அவரவர் போக மென்றதே யாயி

னருக்கார் துணையதா குவர்கள்

அவரவர் தேக முளபொழு துடனே

யாதர வாரென நாடி

அவரவ ரடைத னெறிகன்மத் தடையு

மாதர வாதர வாமோ.

48

வினையுள னெவ்வுங் கடையே நிற்கும்

வினையகன் றிடிந்பிரிந் திமொல்

வினையினுல் வருமா தரவினி னியற்கை

மெய்யுணர் வத்தகை யவ்வே

வினையிலே யுங்க ளிடத்தினு னிருக்க

மெய்யுணர் வொன்றையே நாடி

வினையறு கானம் புகுதவே வேண்டி

விரும்பினே னீர்நிலு மிங்ஙன்.

49

என்றுநல் வேந்த னேதிலார் போல அயலவரை யென

வேகின னனைவருந் தகண்ணீர்

நின்றெதிர் சொரிய வாய்விட்டே யவநி

நின்றனர் தமர்கள்பின் னேதி

இன்றெமை யாவர் காத்தளித் திடுவ

ரினியைநீ யேகுத னீதி

அன்றென வுரைத்தா ரவர்களை நோக்கி

யரசுனி துரைத்தன னன்றே.

50

வேறு வினையென முயற்சி

உறவாகு மெனவெனினீர் தொடர்பதியல் பன்னுரு

முயிர்கட் கெல்லாம்

உறவாகு னானினி பகையாகு மஞ்ஞான சித்தி

தமுய்த்து நோக்கின்

உறவான வதைபடைத் த பகையான விதைநீங்கி

யொருமை யாக

உறவாத நனக்குத்தா னேயெனமற் றுறவுவிடுத்

துறையு மென்றான்

51

தந்தைதா யிருவருந்தம் புதல்வனெனும் வாஞ்சையினூற்

றன்பின் னேதி

மைத்தவா வெங்களிரு வரையுமொவர் சாப்பதற்கு

வைத்தாய் நீதான்

சிந்தைதா னுனக்குகங்கே மகனேயுன் றிருமுகத்தைத்

திரும்பித் காட்டாய்

நொந்துதான் பெற்றவயி நெறிகின்ற தெனவுரைக்க

நோக்கி மன்னன்.

52

சுவிதேயபஞ்சவண்ணம்

அறிவைநோக் கிடிவதற்குத் தாய்தந்தை யிலையிவ்வுட
லதனை நோக்கிவ்

இறையுநீ ருபாதான காரணமன் றிருமாயை
யினிலுண் டாகும்

அறியிதுவிய் காயின்மண்ணி லெனைப்பெறு தவரிவேடக்
கொள்கை நீரு

இறையுமதி யிலரேரீர் நில்லுமென விருவரையு
நித்துப் போனான்.

53

அறிவையர்க டமக்கிலக்க ணங்கூறு நூலதனி
லதனை யெல்லாம்

உரிமையதா வுடையவளா மினியமனை தொடர்ந்தேகி
யுருகி நின்ற

பரிவினுட னடிகளட ணிந் தாற்றியே பதைபதைத்துப்
பனிகண் பாயத்

தரியெனுமை விடுத்தலக மதனிலொரு கணமேனுஞ்
சாவே நென்றான்.

54

நின்னுடைய நாயகனை நினதுள்ளே யுறநோக்கி
நிற்க மாட்டா

துன்னுடைய நாயகனென் றென்றனையே கருதிரீ
யுழல்வ தென்னே

மின்னையே விடையாய்கே ளனைவருக்கு நாயகனோர்
மேலா மீசன்

அன்னவனை யேதேடிப் போகின்றே நெனவரசற்
கரிவை சாற்றும்.

55

ஞானமா னதுபொதுவே நூலதனிற் றுறவதற்கு
நவிலவ் தில்லான்

ஆனமா கினையலவோ விடுகவென வறையும்பதி
யான வுன்னை

ஈனமா விடுகவென வறையும்மதோ துறவறயிக்
கெனக்கென் சொல்லும்

ஆனதா லுமையொழிந்து கதியிலையே யெனவெணியா
னடித்தே நென்றான்.

56

இனையவொருநிலய ஆனதே

ஆகமத்தின் விதிதவறு தறைந்தனை வீவேகியே
யாவா யானும்

தேகமுதற் பிரபஞ்ச மதனினைசை விடுத்துவானஞ்
செல்லா நின்றேன்

நாகமுலைபாயெனுரை தடுத்தலுன்றன் விரதமல
நாடு தன்னில்

போருதியென் றவனைவிடித் தேதிலரைப் போலகன்று
போகா நின்றான்.

57

விரிவாய ஞானமதை யுணர்ந்தாலு மடந்தைபதி
விலங்க நிற்கல்

அரிதாய தகைமையினு லேங்கியே பதைபதைத்தக்
கவனை நோக்கித்

தரியாது கதறியே வினைதனையே ளொந்துதான்
றளர்ந்து நின்று

தெரியாது மறைந்தவிடந் தனின்மிகவு முருகியே
தேம்பி வீழ்ந்து.

58

வேந்தனே யுனைவிடுத்து முலகமதி லிருக்கவோ
விதித்தா னீசன்
நீர்ந்ததோவுமக்கெனக்கும் வினேதானு மின்றளவித்
சேர்ந்து நிற்கும்
போந்தவுனையெக்காலங் காண்பேனா னினியெனவே
புலம்பி மாதும்
சார்ந்தனன்பின் றிரும்பியே நகரத்தனின் மாதுலன்றன்
சார்பு தன்னில்.

அரசனநத நகர்விடுத்துத் தேசநா டுகளுமகன்
றடவி சென்றே
இரவுபக லகநிலையே நிலையாக விருந்தவர்க
ளிடமே சேர்ந்து
பாருருவி னுபதேசத் தரியபொருள் வினவியவர்
பகரக் கேட்டுத்
திரமனமா யொருவராற் கலங்காத ஞானியாய்த்
தீர னாகி.

60

வேறு

நகரத்தனி லேகிப் பிச்சை நண்ணியே
மனைக டோறும்
அகமகிழ்ந் தங்கை யேற்றே யவ்விடத்
தருந்தி யாங்கே
செகமுளோர் பேயென் றெண்ணிச் சிறித்திட
நாண மின்றி
இகபரத் திச்சை யற்றே யேகன
புலாவ லுற்றான்.

61

பொருந்திவா ழிடமொன் ருகிற் பொருந்திம
பருமலுபற்றென் றெண்ணி
இருந்தில னோரி டத்து மெங்கெங்கு
மொருவ னாகித்
திருந்திய சமாதி வீட்டுத் திரும்பிடா
துறைக்க வுன்னி
இருந்திருந் திடங்க ளெங்கு மேகமே
நோக்கி நின்றான்.

62

தோன்றிடு முலக மெங்கே தோன்றிடு
மென்ன நோக்கித்
தோன்றிடு நினைவி லென்றே தோன்றிய
நினைவு தானும்
தோன்றிடு மிடத்தைப் பார்த்துத் தோன்றிடுந்
சொலுபத் தென்றே
தோன்றிடம் பொருள்க ளெல்லாஞ் சொருபமே
யென்று கண்டான்.

63

தோன்றிடம் பொருள்க ளுண்டாய்த் தோன்றியே
யின்ப மாகித்
தோன்றிடு மதன லந்தச் சொலுபமே
யென்று கண்டு
தோன்றிடுஞ் சொலுபத் தன்னிற் றேன்றும்
தசத்தே யென்று
தோன்றிடுஞ் சொலுபத் தானாய்த் துளக்கமத்
திரிருந்தான் வேந்தன்.

64

கவலிள்ளவர்களுக்குத் தோறுஞ் சென்றுங் காணுகற் ஆறணையங் கோலம்
தோறுஞ் சென்றும்
மருபுணா மருபுடைய மாக வந்தும் பார்வைமா பூர்வமாய் நின்றவர்க்கு
முட்ட மின்றி
சென்றவர்க்கு மருபுடைய மனத்த னாகி மாசிலா யுயர்ந்திடுமென
நிலைமை பெற்று
மருபுடைய முடியுடை வேந்தர் வேந்தன் முத்தியே வேந்தருக்கியே
வடிவ மாளுன்.

65

முத்தியே வடிவ மாண முடியுடை
வேந்தர் வேந்தன்
எத்திசை தனக்கும் ராஜ னெமைவிட
வேறில் வென்று
சுத்திய மாக வெண்ணித் தன்னிட
மதன்றி மன்னிச் சிறிதெனப் போய்
சுத்தியைத் தன்னித் து மாகிச் சுயஞ்சோதி
யாகி நின்றான்.

66

தன்னையே யன்றி பொன்றுத் தானாகி
யாவிடத்தின்
மின்னையே பொத்த வைய மித்தைதற்
பிதம தென்றும்
பொன்னையே யன்றி வேறு பூண
மிலது போல
என்னையே யன்றி பொன்று மில்லெனத்
தேந்தான் வேந்தன்.

67

உலகினை வேற தாக வுணர்ந்திழற்

பந்த மாறும்

உலகினைத் தானே யாக யுணர்ந்திழன்

முத்தி யாகும்

இலகிடத் தோன்ற லெல்லா மேன்னினை

வேயென் றெண்ணி

இலகிடக் கண்டு வேறற் றிருந்தன

னிளமை வேந்தன்.

ஏகசக் கரம தாக விருந்தர

சாள்வோன் செல்வப்

போகமுந் திரண மாமப் போதநாட்

டரசி யற்கை

யூதபுந் தியின லாசா னுபதேசத்

தாள வந்தச்

சோதமற் றினோ டெய்தித் தொழிலெலா

முடித்தான் மன்னன்.

பந்தமீ டென்று மில்லைப் பரம்பொரு

ளொன்றோயென்றும்

தந்தஞ்சங் கற்பத் தாலே சாலமோ

கிப்பர்ந்தியோர்

அந்தமா திசை மில்லா வரும்பொரு

ணமே யென்று

சந்தத நோக்கி யந்தத் தற்புரற்

தானே யானான்.

70

குறைவிலா நிறைவ தாகிக் குளிர்ந்தினைப் பழைய மாகி
பாறி வேந்தன் உலகம் நின்ற
இறையள வேணர் துன்ப மின்றியே
யின்ப மாகி
உறைவிட மின்ன தென்ன வோருட எவ்வா தடவ்
மின்றி யெங்கும்
நிறைவதே யிடமாய் நின்ற னிகரின்மா துறவன்
ராஜன் ருனே.

71

எங்குமாய் நிறைந்து நின்ற வேகராச்
சியம தாள்வோன்
தங்குத லின்றி யெங்குந் தானெனக்
கண்ட தாயோன்
இங்குறைந் தகன்ற பாண்டத் தியல்பினெஞ்
சுருவம் பற்றி
அங்குரு வசுற்றி நின்ற னுனந்தி துறவன்
யாகி வேந்தன்.

72

மேவன்முத் தர்கன்பா னிற்குஞ் செப்பிய
மனத்த ரூபம்
மேவரும் பரம முத்தி மேவிடி
ரூச மாகும்
தாவரு நிலைமை நன்றாய்ச் சற்குரு
வருளாற் பெற்றுக்
கேவல மாகி நின்றான் கேடிலா
ஞான வேந்தன்.

73

இத்தகை ஞானம் பெற்றே யெழின்முனி
யாகி யெங்கும்
சித்தனாய்த் திரித றன்னேச் செப்புமுன்
புனமைச்சர் தம்முன்
வித்தக ளெருவன் கேட்டு வினவிட
வேண்டு மென்றே
கத்தலு மரசைத் தேடித் கண்டடி
பணிந்து நின்றான்

74

பூவணை யாகி வானம் பொருந்துமேற்
கட்டி யாகித்
தீவம தாகி யிருந்து செங்கதிர்
யுலகங் காற்று
மேவுசா மரம தாகி விடுதலை
மனேவி யாகிக்
கேவல மின்ப மாகிக் கிளர்ச்சியாய்
நின்றான் வேந்தன்.

75

ரதமுதற் சேனை சூழ ரத்தசில்
காச னத்தில்
விதவலங் காரத் தோடு வீற்றிருந்
தமரும் வேந்தன்
உதவுகோ வணனாய் மேனி யுருத்தெரி
யாத நீராய்
முதன்முடி விரித்து நின்றான் முனிவரு
யொருவ னாகி.

76

சுரத மிவர்த லின்றிக் காண்டை

யாகி யெங்கும்

உரியதோர் மனையு னின்றி யூரெங்கு உணர்வு

முண்பா னுகி

அரியரா சாங்கக் கோல மகற்றியே

தவாங்க மாகித்

திரியுமவ் வரணை நோக்கிச் செப்பின

னமைச்சன் ருனே.

77

அவனியி னினக்கு மேலோ ரரசனு

மில்லை யிந்தத்

தவவடி வாகி யெங்குஞ் சரித்திட

லெற்றி னுக்கோ

நவமதா யுடலி தோடே நண்ணுவ

தேனையி தன்றி

இவனெனக் கருன வேண்டு மெனக்கறி

வோங்கு மூரே.

78

பதத்தினை வேண்டின் முன்னம் பற்றிரின்

றில்ல நத்தைப்

பதப்பட நிறுத்தி யேகல் பண்பதா

மேலா முத்திப்

பதத்தைவேண் டிடிலோ ஞானப் பார்வையிற்

கூடு நீயெய்

பதத்தினை வேண்டி யிந்தப் பரதேசி

யான தென்றான்.

79

அமைவுடை யமச்சின் மிக்கோ யடைவுடன்

வினவிக் கேட்டாய்

இமையள வேனுஞ் சித்த மிதவது

வெனவோ டாது

சமைவுடன் கேணி சொன்ன சங்கைக்குத்

தரங்க ணன்றாய்

நமைவிட வேரோர் வேந்து நாட்டிலை

யென்ப தொக்கும்

80

பதமதை வேண்டி னில்லைப் பதப்பட

நிறுத்தி யேகல்

இதமென்ற லொக்கு முத்தி யெய்துதன்

ஞானப் பார்வை

விதமதிற் றேன்று மென்றாய் விருப்பமாய்க்

குடும்ப பாரத்

கிதமதா யமுந்து வோருக் கெங்கனம்

பார்வை தோன்றும்.

81

மனமிரு பொருளைப் பற்ற மாட்டாத்

டாவ தான

இனமவை, புறநோக் கான வேதினற்

கூடும், வீடு

கனவுண்ணைக் காரு மில்லக் கருதிய

புறநோக் காகும்

அனகவில் ளுகத் தோன்ற வறைகுவ

நாமமே காமே களாய்.

82

மனமிரு பொருளைப் பற்ற மாட்டாத்

பஞ்ச புத மழிந்துபோம் பானுத்
 திங்க ளுடுக்கள்போம்
 வஞ்ச வசுரர் மடிந்திவர மாசர்
 பதம்போம் வல்லரக்கர்
 தஞ்ச வார்கள் போகிபதந் தஞ்சம்
 ப்ரமன் பதந்தானும்
 தஞ்சந் திருமால் பதந்துஞ்சந் தஞ்சா
 தொன்றே பரமபதம்.

89

தோலி ரத்த மெலும்பிறைச்சி சுக்கிலமேதை
 மச்சை யொன்றாய்த்
 தூலி கரித்த வுடம்பாகுந் தொட்ட
 வெவையுந் தன்வடிவாய்த்
 தோலி யடக்கிக் கொளுமிதனைக் கூறு
 கூறு நோக்காது
 போலி யுணர்வோர் மகிழ்வெய்தும் புனித
 மென்றும் பரமபதம்.

90

அரந்தை யதனை யெழுங்காக வறையக்
 கேணி யவனியெல்லாம்
 பார்த சிருட்டி திதியொடுக்கம் பண்பாய்
 நிகழுந் சிருட்டி தனில்
 பொருந்து பெரிய துன்பைந்து போய்மாண்
 மில தெண்மடங்கே
 இருந்த திதியு மிரண்டாகு மினமை
 யென்று மூப்பென்றும்.

91

1 விருத்த பருவ மிகத்துன்பம் விளங்கு
 மிளமையிரண்டினையின்
 2 வருத்து பிணியின் மிகத்துன்பம் வளமை
 யிளமைமூன்றாகும்
 3 தருத்த தறியாக் குழந்தையென்றுங் குமார
 மென்றுங் காளைபென்றும்
 4 அருத்த மறியா ததிற்றுன்ப மடையும்
 7 பாலப் பருவத்திலு.

92

2 தந்தை தாயா ராசிரியர் தாங்கண்
 முனித நனக்கஞ்சிச்
 சிந்தை கலங்குந் கவுமராஞ்சிறந்த
 காளைப் பருவத்தின்
 முந்து பசினோய் காமனோய் முடுகிக் விளங்கு
 தணிக்கப் பொருடே
 இந்தப் புலனத் திரவுபக விடைய
 ருத தொழிற்றுன்பம்

93

1 பொருளுண் டாகித் காப்பதனைப் பொருந்துந்
 துன்பமரசாகின்
 ஒருதம் மிகுத்த வரசராவுதவந்
 துன்பமொருகுடைக்கீழ்
 நிருப கைனேய்மரண நேரு
 மென்னும் பயத்தானும்
 வருவ தெனையோமறுமையினி லென்றும்
 வாடித் துன்புறுமே.

94

மகர்த் கசுரர் பகையுளது மகிழ்ச்சி
 வாட்ட மிகவுமுள தனங்க
 தாகத் தகலா நோயுமுள தனங்க
 னுளது நசையுளது
 போகத் தழுத்தன் மிகவுளது பொன்ற
 லுளது கற்பத்தே
 4 சோகத் திறங்க எவையுடைய துறக்கநோய்க்கத்தின்
 தென்னே சுகமுளதே.
 தேவர் மனிதர் துன்பத்தின் நிறங்க
 எவ்வா ருகியிடில்
 ஆவ கீழாயிருகமுத லசா
 மீரு மைவகையில்
 லில்லாத் துன்புக்கோ ருலமை
 யில்ல நிரயத்தில்
 நேர்வ துன்பஞ் சொல்வதெனே சோயே
 பிறப்பில் பவத்திற் சுகமவீடே.
 லேறு
 இந்த விழிவை யுடைய வந்த
 மாயை யசத்தே
 அந்த வுயர்வை யுடைய வந்தப்
 பிரமஞ் சத்தே
 தந்த மனதிற் றேர்ந்தோர் தள்ளி
 யெஃதை நிற்பர்
 உத்தன் மனதி னன்றா யூதித்
 தமைச்ச பாராய்.

95

96

97

2 பொய்யென்றிதனையறிந்தோர் பொருந்தி
 நிற்ப துளதோ
 5 மெய்யென்றதனையறிந்தோர் மேவா
 திருப்ப துளதோ
 9 ஐய முளதோ விதனி லமைச்ச
 பாராய் நன்றாய்
 12 உய் வறிவி லாதோ ருழல்வர்
 நீக்க மாட்டார்.

98

பொய்யை மெய்யென்றறிந்து போத
 மின்மையாலே
 மெய்யைப் பொய்யென்றெண்ணி மெலிந்தே
 யுழல்வாருலகர்
 பொய்யைப் பொய்யென்றறிந்து போத
 குருவி னருளின்
 மெய்யை மெய்யென்றறிந்தே மெலிவு
 தீர்வ ருயர்ந்தோர்.

99

துன்பத் தோன்றி லெவாருந் துறத்தே
 கராய்த் தனித்தே
 இன்பத் தேட வியற்கை யின்ப
 மென்றே தோன்றில்
 அன்ப தாக நீங்கா ரவர்கட்
 கெங்கன் கூடும்
 தன்ப ரம ரூன நாட்ட
 மமைச்ச சொல்லாய்.

100

இழிவை யுணர்ந்தா லுயர்வை யெவருந்
தேடி நோக்கும்

இழிவை யுணரா னுயர்வை யெய்தவருந்
நோக்கா ரென்றும்

இழிவை யிழிவென் றுணர வெந்தத்
காலம் வாய்க்கும்

இழிவை யுடையோர்க்கமைச்ச விதனை
யுகித் துணராய்.

101

பேத வாதி களைப்போற் பிரபஞ்
சம்பலே நெனவே

சுத கன்ற தலவே யெமையன்
றியதில் லென்றே

போத விழியிற் றுறந்த புனிதத்
துறவே கண்டாய்

தே மதிபோற் குளிர்ந்து செனன
வெப்பந் தீரும்.

102

இருந்த வீடத்தி லிருந்தே யெய்த
லாமென் றுரைக்கில்

திருத்து நில மனத்தோர் தீர
ரெனினு மொழிந்தோர்

பொருத்தி யேகாந் தத்திநிபோத
மடக்க வேண்டும்

வருந்து மனத்தோர்க் கென்பன வாய்க்கு உண்டாகும்
மமைச்சி சொல்வாய்.

103

யாத்தம்பண்ணத்திடுபுய்யம்மொடல்மொழியின்சொன்னு
யலிவள்ளவர்க்கு ஓய்மயிம்பட்டிணைமுதாம் ஓயியநி

முனமேயனைத்து முடித்த முழுது
முணர்ந்தோ ரில்லின்

இனமே சென்று நின்று மேக
நீங்கா ரென்னில்

தினமேயகமாய் நிற்போர்ச்செகத்தி உண்டின்
னியல்பை யுணரார்.

கனமாய் யாழ்ப்பாணத்தின் கப்ப
லோட்டம் போல.

104

இருத்தினோரு ருளையொருவேந்
தாக்கின் முன்னம்

இருக்கு மிடத்தை நீக்கி யேக
ராச தானி

இருக்கு மன்றி முன்க ணிருக்கு
மோதான் சொல்லாய்

திருக்கு ஞான முடையோர் செகத்தை
மெய்யென் றுமூலார்.

105

வேறு
மனையினின் றாலும் பொருளுயிர்ச் சார்வின்

இருத்தனை செகதவின் மகிழ்ச்சி
இனிமையில் வாட்டம் விடயவின் பதனி

லெட்டுணை யாயினு மாசை
பினையதிற் றமது பிரவிர்ந்தி தானும்

பேசுமிந் நான்குமில் லெனினும்
தனையுணர் வதற்குச் சாதகந் செய்காத்

தனையுணர் வதற்குச் சாதகந் செய்காத்
தனையுணர் வதற்குச் சாதகந் செய்காத்

தனையுணர் வதற்குச் சாதகந் செய்காத்
தனையுணர் வதற்குச் சாதகந் செய்காத்

106

தீது மனையின் பிளையிகழ்ந்த தந்தச்
செம்பொரு எரிப்பமே வேண்டிச் சென்றான்
சாதக மதனிற் றொடங்குகால் விடயங்
தடையதாஞ்சாத்திய மான
போதினி லவையுந் தோன்றிடா தந்தப்
பொருவிலா னந்தமே விடவே
ஆகலிற் றறவின் ஞானமஞ் ஞான
மாருமென்ற றைகுவாப் பெரியோர்.

இல்லற மதனி லுறைந்துளோ ரிடத்தி
விருப்பினு ஞானங்கீ ழிருப்பில்
புல்லிய மாரத் தினமென விளங்கும்
போக்கியில் வினைத்துற வென்னும்
சல்லற மடைந்தோ ரிடத்துறை ஞான
நற்றங்க மிசையிரத் தினம்போல்
எல்லையி லொளியாய் விளங்கிடு மாயி
னில்சிறப் பன்றுஞா னிகட்கே.

முனமனை வர்களு முறைவது மில்ல
முத்தியை யுணர்ந்தறி ஞர்களும்
பினமதி னின்ற படியினுற் சங்கை
பேசுவர் துறவுடை யோரை
இனமதை விடுத்தில் லறமது வெய்த
லையென விழுப்புல துண்டோ
மனமதி னிதனை யுகிந் யமைச்ச

மனமயுடைய மனமையன் றில்லஞா னிகட்கே.

109

ஆடிய சகல மடங்குகே உலமு
மகற்றியே யொளிப்படை கொண்டு
முடிய விருளை முழுதையும் வீசி
முடிவில்லீ டதனை யுணர்ந்தோர்
நீடிய ஞால மிசையினிற் பால
உணர்ச்சிமரு ஞடையன்பேய் பிடித்தோன்
கூடிய குணத்தி னூரிந் போய்க் குடியின்
கூலியா னினினியல் படைவார்.

110

வினைகளோ ரிரண்டுஞ் சமமதாய் ஞான
விருத்தி மேலிடு காலையி னிர்த
மனையின்பங் கான்ற சோற்றிற்கண் டெவர்த்து
மாற்றியே கைவிட வருமேல்
தனையுள படியே யனுபவ மதனிற்
ருனுணர்ந் தானந்த மடைந்தோர்
பிளையும் விடயம் பூண்பர்க ளெனவே
பேசுதல் வழங்குமோ சொல்லாய்.

111

விடயவின் பதனி னசையுளோர் தமக்கும்
விரிவதாம் பெரினப்பச் சுவையின்
அடைவினைச் செவியிற் கேட்டவக் கணமே
யவற்றினை யகற்றிட வருமேல்
இடைமுத லீறின ஞானவா னந்த
மெய்தினுற் களுப்பினு மிந்தக்
கடைமனை வாழ்வை நினைவர் களென்றுற்
கண்டனர் நகையரோ சொல்லாய்.

112

பற்றிலையாயி னவையினி லிருப்பேன்

பழையபூழ் வினையென லாசை

சுற்றெனு முசிப்பித் தல்லவோ ளுட்டிந்

சகவின்பி லிதையெனு மிச்சை

முற்றணர் ஞானத் தோர்கள்பூண் பர்களோ

முடிவிலா னந்தமே பருதி

நின்றலே மீட்டும் விழிப்பினும் காண

னீரித்கண் ணெழுத மடைவார்.

113

பவமதை யினிமை யெனவெணி விடயம்

பற்றின் றுழன் றவர் தாமே

பவமதை யினிமை யலவெணி விடயம்

பற்றித் தருக்குரு வடைந்து

பவமதை யற்கு நெய்யுணர்ந் தருளிற்

பவமதை யின்ப மடைந்தவர் தாடும்

பவமதை யினிமை யெனவெணி னலவோ

பற்றுவர் விடயவின் புரையாய்.

114

கொடிமுதல் வாடும் வேர்முழு தினையுந்

கோதறக் களைந்திடிந் தளைந்தும்

படிமிசை கொடிபூ காய்பழ மோங்கல்

பகாதி சுயமலி தினைப்போல்

அடிநீர் வீறில் பிரமந்தா னாகி

யகப்பற்றை யறுத்தவா டிடத்தும்

மடிவுறு மனையில் விரும்பியே டெஞ்சம்

வருத்தன மாதலென் றறைவார்.

115

ஆணவ மதனைத் தோய்த்து லினைநா

குமெனத் தினவெறி வவையைப்

பேணலைச் சுகமென் லுண்மகிழ்ந் திடுவோன்

பேரின்பத் தாசைய தாகிப்

பூணவஞ் ஞான மிலையதின ஞானம்

பொருந்தியச் சொருப்தா னாகி

எனவா னந்தத் தழுத்துவோன் விடய

மெய்திடின் ஞானமே யிலையால்.

116

வேறு

கனவதனி லுணர்வில து காணுந் தனு வா திகளைத்

கருதி யேகின்

றுனுமவா னிதுகனவென் றுணர்ந்தவர்க ணசையிலதி

னுலகு தன்னில்

தனதுசய வுருவதனை யறுபவத்திற் றுணுணர்ந்திச்

சுகம தெலாம்

மனமதனிற் சாலமென வுணர்ந்தவரிவ் வுலகின்பின்

மைய னீங்கும்.

117

கதிரவன்முன் னிருளி ருக்கு நயனமுடை யொருவன்முழித்

கண்ணை வீழும்

அதிகவலிச் சூரனமர்ந் களக்குவெரு வுவன்சிறுத

நறையக் காரம்

இதமுளபா யசமுநிரம் பருந்தினன்கூழ் தனிற்செய்வ

னிசசையென்றால்

விதமிவைநான் கிணுக்குக்குறைய தின்ஞானிக் கிழுக்காரும்

விடயஞ் சென்றால்.

118

40
பஹாரஜா துறவு.

இங்குறைந்த பாண்டமதின் வாத்தனையில் வாத்தனைக்
ளிருக்கு மென்றல்
தங்கவறி வுடையோர்கட்கின்றியமை யாததொழி
ரோடங்கி நின்றல்
அங்கியைத்தம் பனம்வல்லார்க் கனல்கடா ததின்வினைக்
ளடுக்கா தென்றல்
தங்கும்வினைக் கேதுவாம் விடியமதில் விருப்பாதி
சாரா தென்றல்.
119
உணர்வுடைய ஞானியெவை புரிந்திடினு மிழிவிவிழி
வரைத்த தாகின்
இணையிலிரு தியனென்பர் பூகமில் வதனும்மற்
தெவைகள் செய்தும்
அணையவதிருந் வெணுமவனே தியன்மிக ஞானமதற்
13
காகுந் தாழ்வா
14
னணுகின்னரே ஞானமொரு வனைஞானி யென்பபெயரு
நண்ணி நின்றல்.
120

கருவயிற்றை யுடையதுவுங் கனவயிற்றை யுடையதுவுங்
கருதிப் பெண்ணின்
உருவதனைக் குறிப்பதினோக் கிடிற்றேன்று முளபடியே
யுலகு தன்னில்
குருவையடைந் தவனருளிற் சொரூபத்தை யருபவாமாக்
குறித்து னோரும்
இருவையத் திடம்பமாய்த் தமைஞானி யென்போரு
மேதிற்றேன்றும்.
121

41
மஹாரஜா துறவு.

அருச்சுனற்கு மிராமருக்கு மதிகார மவைபார்த்தே
யறைந்த தூலின்
கருத்தறியாய் ஞானமொன்றே பிரமாணஞ் சரிதையது நிறுந்
உணர்ச்சுனற் குரும
விருத்தமறி வாசார முடையோனே ஞானியில்லோன்
விருத்த னுரும
திருத்தமுட னமைச்சவிது துணிவென்றே யுட்கொள்வாய்த்
24
தீர னுகி.
122
வேறு
என்றற் கனேகமாய் விடுத்தே யிராச
யோகி யுரைசெய்து
நின்று வாக்குத் தனையடக்கி நிமிடத்த
கற்றி மனத்தினையும்
ஒன்று மில்லா வெறும்பாழா யொன்றருஞ்
சமாதி தனையடைந்தான்
நின்றற் கமைச்ச னிதுகண்டிந் நேர்மை
புதிதென் மதிசயித்தான்.
123

இந்த வுணர்வு நமக்கின்ன மெய்த
வில்லை நாயிங்கே
எந்த வுணர்வு கொடுகிற்பே மென்ன
வமைச்சன் பூகித்து
வந்த வழியே தான்றிரும்பி வளப்ப
முடைய மாபுரிக்கே
பந்த முடையோ ருடனிருந்து பகர்ந்தா
னரச னியற்றையெல்லாம்.
124

கேட்ட பேர்கண் மிகவியந்து கிட்டா
தென்று மிம்முனிபோல்
தேட்ட முடனே யவரவர்க டேடி
வந்து பணிந்திடவும்
வாட்ட முடனே தாய்தந்தை மனையான்
பதத்தில் வீழ்ந்திடவும்
நாட்ட மாறு பாடின்றி நகைசெய்
திருந்தா னற்றவனே.

125

வந்த பேர்க ளுடன்வார்த்தை மலரா
திருப்ப தவரறிந்து
பந்த முடையே நமக்கென்னை பகர்தாற்
ரேன்று மெனத்திரும்பித்
தந்த மிடத்திற் சென்றூர்க டவனுஞ்
சிறிது நாட்கழித்துத்
தொந்த மொன்று மில்லாத சுயமா
முத்தி தானானே.

126

வேறு.

இந்தமர ராஜன் சென்ற விதிகாசந் தனைப் படிப்போர்
சிந்தனை யொன்று மின்றித் தீரவே துறவு ராகி
அந்தமு மாதியில்லா வமலமே வடிவ மாவர்
எந்தமை யருளி னுண்ட வெழிற்குரு பரையே வாழி.

127

அறியது துறவற மல்ல தில்லையான்
மருவிய துறவற மொருவி மன்னனாய்
உருகெழு முடிசலித் துலக மாள்வது
பெருவிலை மணியினேப் பிண்டிக் கீதலே

128

கலைமகள் துதி.

ஆய கலைக ளறுபத்து நான்கினையு
மேய வுணர்விக்கு மென்னம்மை—தூய
வருப்பளிக்கு போல்வானென் னுள்ளத்தி னுள்ளே
யிருப்பளிக்கு வாரா திடர்.

மஹாராஜா துறவு.

சொருபானு சந்தானம்-

சாக்கிர மிலை சொப்பன மிலை
சார் சுழுத்தி மிலையிதிற்
ரூக்கு விசுவனிற் றைசத னிலை
தங்கு பிராஞ்ஞனு மில்லை மூன்
ரூக்கை யுமிலை யவை யவத்தை
விகார மாதவி னுலிவை
நீக்கி நின்றிடு துரிப பூரண
நித்த போத சிவோகமே.

—:0:—

மஹாராஜா துறவு முற்றுப்பெற்றது.

சர்வஞ்சின்மயம்.

குமரன் அச்சுக்கூடம், குடியாத்தம்.

